

Всички изпопадахме отъ леглата, покщнината се разбърка. Веднага кжщитѣ на цѣлото село бѣха напуснати отъ жителитѣ, които срѣдъ олелия се трупаха изъ дворове и улици подъ дъжда. Кжщнитѣ врати сами се отвориха, добичетата разкжсаха вжжетата, съ които бѣха вързани и обезумѣли тичаха низъ селото, бѣгайки въ полето. Земетресението се поднови, кжщитѣ почнаха да се рушатъ; всички помислихме, че нашиятъ край е вече дошълъ. Бащитѣ загрижено прибираха децата и старцитѣ, а майкитѣ се вайкаха и, обезумѣли отъ страхъ, обикаляха около кжщитѣ си и отчаяно викаха децата си. Въ кжщи не можехме да се приберемъ, и цѣла нощъ прекарахме подъ открито небе, при дъждъ.

До 7 часа сутринята земетресението не се поднови и цѣлото село почти се прибра. Следъ пладне нѣкой пустна страшната вестъ, че къмъ 1 часъ следъ полунощъ, земетръсътъ пакъ ще се поднови и то още по-силно. И тоя слухъ спаси нашето село, защото иначе щѣхме да се приберемъ въ кжщи и тукъ щѣхме да си намѣримъ смъртъта.

Какъ дочакахме тая страшна нощъ, само ние знаемъ. Бѣше много студено. Валѣше дъждъ, придруженъ съ силенъ и остъръ вѣтъръ. Децата сгрѣвахме съ чай. Въ 3 часа следъ полунощъ завалѣ силенъ дъждъ и изгаси огньоветѣ. Почнахме да се съветваме, какво да правимъ, и решихме да се приберемъ по кжщитѣ си. Нѣкои селяни вече се бѣха прибрали, когато започна ново, по-страшно отъ миналата нощъ, земетресение. Добитъкътъ се разбѣснува: воловетѣ почнаха да мучатъ, кучетата виеха зловещо; всичко